

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: O.J.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2014, č.j. OAM-52/LE-BE03-K07-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Má za to, že žalovaný správní orgán nesprávně posoudil otázku, zda mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí nějaké nebezpečí, které by bylo zaviněno mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, když toto ohrožení zavrhl s odůvodněním, že situace na Ukrajině není ideální, v některých oblastech je vyhozená, ale pro žalobce nepředstavuje vážné nebezpečí. S tímto hodnocením žalobce nesouhlasí s poukazem na nedávné události na Ukrajině, o nichž informují světová média. Správní orgán dále bagatelizoval strach žalobce z návratu, přestože žalobce je velmi znepokojen situací, která by nastala v případě jeho návratu. V takovém případě by se dostal do velmi tíživé sociální situace, neboť na Ukrajině již nemá žádné zázemí, kromě bratra, který však také nemá dostatek prostředků, aby mu pomohl. O těchto svých opodstatněných obavách žalobce několikrát hovořil

během pohovoru. V důvodech skutkových odkázal na skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na příběh žalobce, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem v dostatečném množství obstaral a které lze s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí považovat za aktuální. Stručně zrekapituloval, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodů politické situace na Ukrajině, kam se nechce vrátit a také proto, že je zde hodně dlouho, zvykl si tady a na Ukrajině již nic nemá. V případě návratu se obává toho, že se z něho stane bezdomovec, nic tam nemá a vracet se tam nechce. Žalovaný odmítá žalobní námitky ohledně hodnocení aktuální situace na Ukrajině v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že pokud jde o současnou politicky, hospodářsky a bezpečnostně nestabilní situaci na Ukrajině, pak žalovaný konstatuje, že v zemi původu žalobce neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu či za pronásledování podle zákona o azylu. Žalobcův život ani zdraví zde nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Navíc v současnosti je i v těchto oblastech uzavřeno příměří. Žalobce sám pochází z oblasti, která se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel. Tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26.3.2014 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je řecko-katolického náboženského vyznání, je rozvedený, není a nikdy nebyl

členem žádné politické strany ani organizace. Vlast opustil v prosinci 1998, do České republiky (dále jen ČR) přicestoval jako turista, zalíbilo se mu zde a tak tu zůstal, chtěl si najít práci a vydělat peníze. Přicestoval autobusem přes Polsko na platný cestovní doklad a turistické vízum. Hned po svém příjezdu do ČR jezdil pracovat na Slovensko, vždy tak na měsíc. V roce 2001 ztratil svůj cestovní doklad. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že prvním důvodem je politická situace na Ukrajině, kam se nechce vrátit a druhým důvodem je skutečnost, že je zde již hodně dlouho, zvykl si tady a na Ukrajině již nic nemá. Za dobu svého pobytu v ČR navázal v roce 2013 spojení se zastupitelským úřadem své vlasti za účelem získání informací ohledně možnosti vydání cestovního dokladu. Dále uvedl, že asi v roce 2005 bylo proti němu vedeno trestní stíhání za nelegální pobyt, 3 měsíce byl ve vyhošťovací vazbě. V případě návratu se obává toho, že se z něho stane bezdomovec, na Ukrajině nic nemá a vracet se tam nechce. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. V průběhu pohovoru žalobce výše uvedené důvody své žádosti potvrdil. Popsal svůj život ve vlasti, osobní i pracovní. Z důvodu nedostatku práce na Ukrajině se v roce 1998 rozhodl, že odjede do ČR a nakonec zde zůstal. Od té doby na Ukrajině nebyl. To byl také jediný důvod jeho odjezdu z vlasti. Po skončení turistického víza a následné ztrátě cestovního pasu zde zůstal nelegálně. Požádal svého bratra na Ukrajině, aby mu zařídil vydání občanského průkazu, což se podařilo. Zatím mu ho neposlal, protože se snažil zařídit cestovní pas a k tomu je třeba předložit občanský průkaz. Na ambasádě mu bylo řečeno, že kvůli politické situace na Ukrajině není možné doklady vyřizovat. Žalobce si byl svého nelegálního pobytu na území ČR vědom. Na vycestování zpět do vlasti neměl finanční prostředky. K dotazu žalovaného, proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po svém příjezdu do ČR, žalobce uvedl, že o azylu nikdy nepřemýšlel. Rozhodl se až poté, co byl zadržen policií a informován o této možnosti. Potvrdil, že na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány ani žádné jiné potíže. Zopakoval výše uvedené důvody své žádosti.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Informace MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, Informace ZÚ Kyjev č.j. 221/2014-KIEV ze dne 10.3.2014, Výroční zprávy organizace Freedom House z ledna 2014, Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 z 21.1.2014, Zprávy Evropské komise ze dne 27.3.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24.3.2014, Zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15.4.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 1.7.2014, z informací Infobanky ČTK – „Země světa, Ukrajina“- aktuální znění, dále přihlédl k materiálům PČR k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince čj. KRPA-110199/ČJ-2014-000022 a k výpisu z evidence osob (CIS). Žalobce měl možnost se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit. Této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí a nevzněl žádné námitky.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14,

udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, to ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce opakovaně uváděl, že z vlasti odešel proto, že tam nebyla práce. Uvedený ekonomický důvod je však zcela neslučitelný s taxativně a přísně vymezenými důvody pro udělení azylu dle citovaného § 12 zákona o azylu. Rovněž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ekonomická nouze není důvodem pro udělení azylu. Žalovaný na pozadí zpráv o zemi původu popsal současnou politickou a hospodářskou situaci Ukrajiny a konstatoval, že Ukrajina se v současnosti potýká s ekonomickou krizí, tato situace však postihuje velkou část obyvatel bez rozdílu, a proto ani v případě žalobce nelze tuto okolnost zhodnotit jako azylově relevantní. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 5, 8-9) vypořádal i s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině, uvedl, že žalobce pochází ze

západní části Ukrajiny (z města Strij, Lvovská oblast), kde žádné boje neprobíhají. Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, což ostatně i potvrdil. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno ani tvrzeno. Pokud jde o okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce tak učinil až poté, co byl zdržen policií ČR. Za nelegální pobyt mu bylo v minulosti uloženo správní i soudní vyhoštění (podle informace CIS). Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005, který m.j. uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“* K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č.j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, dostupné na www.nssoud.cz, v nichž se uvádí, že *„...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005 je uvedeno, že: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocítoval natolik palčivě.“* S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. K udělení azylu

z humanitárních důvodů se rovněž opakovaně vyjadřoval NSS. Lze tak jistě odkázat na rozhodnutí č. j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20. 12. 2005, v němž je uvedeno, že „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces*“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud takový závěr považuje za přezkoumatelný. Soud má za to, že žalovaný měl v případě žalobce dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany (ekonomické potíže, legalizace pobytu, obava ze současné bezpečnostní situace na Ukrajině) a uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, a to v Doněcké a Luhanské oblasti, ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce sám pochází z oblasti, která se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení. Po vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k natolik zásadní změně zejména bezpečnostní situace, která by byla výrazně odlišná od situace popsané v napadeném rozhodnutí a v důsledku které by soud mohl prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (přezkoumání rozhodnutí k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) a přihlédnout k novým skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních informací z různých informačních zdrojů, vyhodnotil celkovou bezpečnostní situaci na Ukrajině, kterou popsal na straně 8-9 napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, z jakých zpráv konkrétně čerpal. Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací*

námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně